

Nová škola

Bolo už takmer trištvrte na osem, ale Lili ešte vždy stála pred zrkadlom a pokúšala sa učesať si svoje nezbedné červené kučery. Otec ju už trikrát volal a zdalo sa, že každú chvíľu vyjde hore schodmi, aby ju popohľal. Lili si vzdychla a vynadala svojmu účesu: „Hlúpy mop!“ Vtom sa vo dverách objavil otec. „S kým sa to rozprávaš?“

„So svojimi vlasmi.“

„Lili, už je neskoro! Chceš meškať hneď v prvý deň?“

Rýchlo pohľadala medzi sťahovacími škatuľami školskú tašku a nasledovala otca do

kuchyne, kde sedela za stolom pri raňajkách mama a schovaná za novinami zamrmlala „Dobré ráno“.

„Kde je babka?“ opýtala sa Lili a obzerala sa okolo seba, zatiaľ čo jej otec vopchal do tašky desiatu.

„Išla von so psom,“ odvetil a jemne potisol Lili k dverám.

„Ocko?“ spýtala sa a náhle zastala. „Čo ak...“

„Nemysli na to,“ odpovedal. „Všetko bude v poriadku.“ Čupol si pred ňu, zazipsoval jej vetrovku a povzbudzujúco dodal: „My Púčikovci sa predsa nenecháme zastrašiť, no nie?“

Lili statočne pokývala hlavou, hoci sa cítila všelijako len nie optimisticky. Otec nemal ani potuchy, ako sa všetko v poslednom čase zhoršilo!

„Teraz už choď, zlatko,“ povedal a pobožkal ju na špičku nosa.

Lili s ťažkým srdcom zatvorila za sebou dvere domu, pomaly kráčala cez predzáhradku a potom po ulici.

O pár minút neskôr stála pred svojou novou školou. Bolo krátko pred ôsmou a všetci už boli zjavne vo svojich triedach. Rýchlo vklzla

dnu a hľadala kanceláriu riaditeľa, kde sa mala ohlásiť. Päť minút po ôsmej ju viedol sivovlasý pán meravým krokom do jej triedy, do 4. B. Keď riaditeľ vošiel do miestnosti, držala sa tesne za ním. Len čo ostatní žiaci zbadali Lili, zavládlo ticho a všetci na ňu so záujmom civeli.

Riaditeľ krátko hovoril s triednym učiteľom a potom opustil miestnosť. Učiteľ priateľsky vystrel ruku k Lili a povedal: „Ahoj! Ja som pán Gazdík.“

Bojazlivo mu ju stisla a venovala mu krivý úsmev.

„Všetci počúvajte!“ zvolal pán Gazdík a obrátil sa k triede. „Toto je naša nová žiačka, Liliana Púčiková.“

Niektorí z jej nových spolužiakov sa chichotali kvôli nezvyčajnému priezvisku. Lili očervenela ako paprika a rozpačito prešľapovala z nohy na nohu. Pán Gazdík pokrútil hlavou a potom žiakom povedal: „Veľmi vtipné! Predstavte si, že by ste vy nastúpili do novej triedy. Ako by ste sa cítili?“

„Prečo prichádza uprostred školského roka?“ opýtala sa jedna žiačka.

„To by nám možno mohla povedať Liliana

sama,“ odvetil učiteľ a povzbudzujúco sa pozrel na Lili. V miestnosti zavládlo ešte väčšie ticho a všetci napäto čakali. Lili sa prudko nadýchla a dostala zo seba krátku vetu. „My sme sa presťahovali.“

„Áno, a ako som počul, nie po prvýkrát, všakže?“ vstúpil do toho pán Gazdík a oči vidne si nevšimol, aká nepríjemná je pre ňu jeho otázka.

„Nie, ehm...“ jachtala. „Už sme sa viackrát...“

„Podľa toho, čo som si prečítal, toto je tvoja štvrtá škola.“

„Ehm, áno.“ Lili sa naňho zboku prekvapene pozrela. Prečo si o nej niečo čítal? Vari o tom vie? V predchádzajúcich školách jej do podkladov predsa len zapísali nejakú poznámku? Lili prestrašene krútila svojou purpurovočervenou tvárou – hoci práve kladne zodpovedala učiteľovu otázku. Trieda okamžite vybuchla smiechom.

„Asi bude lepšie, keď si najprv sadneš,“ povedal učiteľ a zjavne predsa len pripustil, že nebol najlepší nápad rozprávať sa s Lili pred celou triedou. „Chcela by si sedieť tam?“ opýtal sa a ukázal jej miesto pri okne

vedľa dievčata s nosom dohora a odstávajúcimi ušami. Vyzeralo celkom milo, ale Lili napriek tomu zostala nerozhodne stáť a potichu hlesla: „Nemôžem si sadnúť radšej niekam inam?“

Pán Gazdík prekvapene nadvihol obočie a dievča pri okne urazene odulo pery. Lili by im najradšej vysvetlila, prečo tam nechce sedieť, ale to, samozrejme, nešlo.

Učiteľ sa opýtal: „Kde by si teda rada sedela?“

Lili sa poobzerala a objavila voľnú lavicu na druhej strane miestnosti, ďaleko od okna. „Tam,“ povedala potichu a ukázala na lavicu.

„Budeš tam však sedieť celkom sama,“ skonštatoval pán Gazdík a Lili bolo jasné, že to nebolo múdre. No nemohla podstúpiť riziko a sadnúť si k oknu. Posadila sa do lavice na voľné miesto a zniesla pohľady ostatných žiakov. Len čo si sadla, všimla si, že lavica stojí rovno vedľa škrečkovej kľietky. „Och nie!“ vyhrkla. Učiteľ sa jej okamžite spýtal, či je všetko v poriadku. Lili mlčky prikývla. Teraz už bolo neskoro. Nemohla zmeniť svoje rozhodnutie a sadnúť si vedľa dievčata.

Vyučovanie pokračovalo a Lili viac nebola v centre pozornosti. Pomaly sa obzerala po miestnosti a pohľad napokon zastavila na škrečkovej kľietke. Veľakrát videla v triedach akváriá s rybičkami – a vždy bolo pre ňu peklo, vstúpiť do takej triedy! – ale škrečok?

Malé zvieratko očividne spalo. Lili si spomenula, že škrečky bývajú aktívne v noci a cez deň len veľmi zriedka vyliezajú zo svojho pelchu. Zase mala šťastie. Ten malý chlpáč sa však nesmie zobudiť. Opatrne škúlila k oknu. Na parapete stáli tri kvety. Dva vyzerali pekne a zdravo. Tretí bol trochu zvädnutý a mal ovisnuté listy. No medzi ňou a rastlinami sa rozprestierala celá trieda. Vtom jej padol pohľad na dievča, vedľa ktorého si nechcela sadnúť. Mračilo sa na ňu a zdalo sa, že jej to má za zlé. Lili sa pokúsila o neistý úsmev, ale dievča sa ešte viac zachmúrilo. Lili nezostávalo nič iné, iba odvrátiť pohľad a sústrediť sa na vyučovanie.

Počas veľkej prestávky zostala sedieť sama v lavici a pokúšala sa prehltnúť svoju desiatu. Kútikom oka zároveň sledovala svojich spolužiakov. Dievča s nosom dohora a odstávajú-

cimi ušami očividne patrilo k partii, ktorá sa teraz zhrkla okolo jednej lavice a zjavne preberala niečo dôležité. Dievčatá dali hlavy dokopy a intenzívne si čosi šepkali. Sem-tam venovalo jedno z dievčat Lili pohrdavý pohľad, vďaka čomu bolo jasné, že sa rozprávajú o nej.

Potom išli všetci na školský dvor. Lili si sadla na lavičku, ktorá stála obďaleč, a z diaľky sledovala spolužiakov. Nikto sa s ňou nerozprával. Nikto si asi nechcel pohnevať partiu dievčat, ktorá ju dala na čiernu listinu. No super, pomyslela si Lili, stačili dve hodiny a už som si všetkých znepriatelila, to je fakt rekord!

Najprv si vôbec nevšimla malého vtáčika, ktorý si sadol k nej na operadlo lavičky. Potom jej razom vyhupol na plece. Lili sa strhla. Rýchlo sýkorku odohnala a bojazlivo sa obzerala naokolo. Nepozoroval ju niekto? Nie, zdá sa, že si to nikto nevšimol. No sýkorka sa hneď vrátila a s očakávaním si sadla na opierku lavičky. Za okamih vedľa nej pristála druhá a zvedavo hľadela na Lili s naklonenou hlavou.

„Prosím,“ zasyčala na ne. „Dostanete ma do problémov!“

Vtáky chvíľku váhali, očividne premýšľali a potom odleteli.

„S kým sa to rozprávaš, Púčiková?“ ozval sa zrazu niekto hlasno vedľa nej. Lili sa prestrašene otočila. Pred ňou stáli dievčatá z tej partie, ktoré sa zjavne rozhodli, že sa s ňou teraz porozprávajú. S prekríženými rukami a pohrdavými pohľadmi vytvorili okolo lavičky polkruh a dívali sa nadol na Lili. Veliťkou bola vysoká blondínka s pehami, ktorá vyzerala, že zmláti každého, kto sa jej odváži protirečiť.

„Tak s kým si sa rozprávala, Púčiková?“ Keď znova spomenula Lilino priezvisko, niektoré dievčatá sa opäť začali chichotať. „Rozprávaš sa sama so sebou, lebo sa s tebou nikto iný nebaví?“ Teraz sa zasmiali všetky – okrem Lili. Poznala takéto situácie a vedela, že na podobné reči je lepšie nereagovať. Takže mlčala.

„Považuješ sa za niečo lepšie, čo?“ vysmievala sa jej pohrdavo blondínka. „No ak si myslíš, že sa tu môžeš nadrapovať, si na omyle! Zapamätaj si, Púčiková: My tu máme hlavné slovo!“